

กำไลบุษบง

บทที่ 3

คุณลิขิตกำลังนอนหลับพักผ่อนช่วงบ่ายอยู่ในห้อง เมื่ออรุณวรรณ ขับรถพามิ่งมิตรกลับมาถึงบ้าน ดังนั้นคนที่คอยต้อนรับจึงมีเพียงคุณลิขิต ผู้เป็นแม่เลี้ยงผู้แสนดีซึ่งดูแลเขาด้วยความใส่ใจมาเป็นเวลานานถึงสิบห้าปีแล้ว ชายหนุ่มคุกเข่าลงไหว้อย่างนอบน้อม และเธอก็ดึงเขาขึ้นแล้วสวมกอดไว้ด้วยอาการที่แสดงความรักและคิดถึงอย่างมากมาย

“คุณหนึ่งของน้ำจิต ยินดีต้อนรับกลับบ้านค่ะ แหมนี่ขนาดบินกลับมาเยี่ยมบ้านทุกปี แต่มาที่ไรก็เปลี่ยนไปทุกที คุณเป็นผู้ใหญ่ขึ้น ล้ำสัน แข็งแรงขึ้น หล่อกว่าพระเอกละครที่น้ำจิตชอบดูเสียอีกนะคะนี่”

“น้ำจิตก็สาวสวยขึ้นครับ”

“แหม น้ำจิตอายุห้าสิบแล้ว ไม่สวยแล้วละคะ ดีใจจังที่คุณหนึ่งเรียนจบแล้ว ที่นี้ก็จะได้ตั้งหลักฐานมีครอบครัวสักที คุณพอกับน้ำก็จะได้เบาใจ ว่าแต่คุณหนึ่งห่างน้ำจิตไปเมืองนอกหลายปี ถึงกลับมาทุกปีก็ไม่ได้ใกล้ชิดกัน น้ำไม่รู้ว่าคุณหนึ่งแอบมีใครในหัวใจหรือเปล่าคะ”

เขาหัวเราะ “ยังไม่มีใครเลยครับ”

“จริงหรือ จะให้น้ำจิตเชื่อหรือคะ หนุ่มรูปหล่อคนนี้ไม่มีสาวมาสนใจเลย”

เธอพูดเหมือนจะหยอกเย้า แต่ดวงตาคมกริบจับมองลูกเลี้ยงหนุ่มอย่างคาดคั้น เขาหัวเราะ ตอบเสียงอ่อน

“ความจริงก็มีเพื่อนผู้หญิงอยู่บ้างพอสมควรครับ แต่ว่าผมไม่ได้รู้สึกกับใครเป็นพิเศษ เป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้น”

“น้ำจิตจะเชื่อได้ไหมคะนี่ หลังจากนั้นจะมีสาวๆ เดินแถวกันมาหาหรือว่าจะนัดไปไหนมาไหนกันหรือเปล่า”

คำพูดและท่าทีหวงแหนเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ และมันก็ยังไม่เคยทำให้เขารู้สึกเดือดร้อนมาก่อน เขาเพียงแต่รู้สึกขำที่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไร แม่เลี้ยงผู้แสนดีก็ยังคงไม่เปลี่ยนท่าทีเรื่องการปกป้องหวงแหนในตัวเขา

“น้องวรรณก็ถามพี่หนึ่งอยู่ค่ะ พี่หนึ่งรับรองว่ายังไม่มีแฟนจริงๆ” อรุณวรรณ ที่ยืนยิ้มอยู่ข้างๆ บอกมารดาเสียงใส

“คนดีของน้ำจิตน่ารักจริงๆ มุ่งเรียนอย่างเดียวจนสำเร็จอย่างที่เคยให้สัญญากันไปไว้ แต่ต่อไปนี่ต้องคิดเรื่องสร้างครอบครัวแล้วนะคะ คุณพอกับน้ำจิตจะได้สบายใจนอนตาหลับ”

ชายหนุ่มไม่ได้ปฏิเสธ

อรุณวรรณดึงแขนเขา “พี่หนึ่งไปดูห้องดีกว่า น้องวรรณจัดแต่งห้องให้ใหม่ สวยเชียวนะคะ”

ชายหนุ่มหันไปยังสัมภาระ คุณลิขิตรีบบอกว่า

“คุณหนึ่งขึ้นไปดูห้องเถอะคะ กระเป๋าพวกนี้ ประเดี๋ยวน้ำจิตจะให้เด็กเก็บใช้ค่อยๆ ยกขึ้นไปให้”

ชายหนุ่มเห็นคนรับใช้สองคนที่เยี่ยมหน้าออกมาดูเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ จึงใช้มืออีกข้างหิ้วกระเป๋าใบใหญ่ติดมือไปด้วย เมื่อคุณลิขิตร้องบอกให้เขาวางกระเป๋าไว้ เขาก็เพียงพูดว่า “ไม่เป็นไรครับ” ร่างสูงที่แข็งแรงก้าวตามหญิงสาวผู้สวมเสื้อชั้นเล็กๆ ที่จับจูงแขนเขาไม่ยอมปล่อยกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ไม่ได้ทำให้เขาเดือดร้อนที่จะต้องหิ้วขึ้นบันไดสูงๆ แต่คงเป็นเรื่องใหญ่ทีเดียวสำหรับเด็กผู้หญิงที่เ็นตาโตมองเขาอยู่อย่างสนใจทั้งรีบยกมือไหว้เมื่อเขาเดินผ่าน

บ้านใหญ่สวยสะอาดเรียบร้อยและดูจะเพิ่มเครื่องเรือนที่หรูหราขึ้นกว่าครั้งสุดท้ายที่เขากลับมาเยี่ยมบ้าน เมื่อมาถึงห้องส่วนตัวของเขา อรุณวรรณยืนกั้น ทำท่าเหมือนกำลังจะเปิดม่านเวทีการแสดงสำคัญ เธอยิ้มกว้าง เปิดประตู ผายมือทั้งสองข้างออกไปสุดแขน แล้วส่งเสียงใส “ทาร์้า...”

ชายหนุ่มเดินเข้าไปช้าๆ ห้องส่วนตัวของเขาถูกจัดแต่งใหม่ ตู้เตียงหรูหราสวยงามและเตียงนอนที่ปูผ้าคลุมสีขรึมสวย ก็มีขนาดใหญ่ขึ้นจนน่าแปลกใจ ม่านหน้าต่าง ชุดโซฟาสำหรับนั่งพักผ่อน และแม้แต่พรมปูพื้นก็มีสีที่กลมกลืน อรุณวรรณ ทำสีหน้าภาคภูมิใจบอกเขาว่า

“น้องวรรณตั้งใจจัดห้องให้พี่หนึ่ง แต่ว่าข้าวของเดิมก็ยังอยู่ครบ พี่หนึ่งชอบไหมคะ”

“ชอบซี...”

“งั้นขอรางวัล” เธอถอดเขาแน่นจากทางด้านหลัง

“อะไรอีก เด็กคนนี่” ชายหนุ่มได้แต่หัวเราะแคะแขนเธอออก

“เวลาอ่อนยังมีอีกนาน ประเดี๋ยวใครมาเห็นจะเข้าใจผิด น้องวรรณเป็นสาวสวย ไม่ใช่เด็กเล็กๆ นะ”

เธอทำปากย่น หน้าง้ำ ชายหนุ่มจึงรีบหยอกเย้าเอาใจ

“ว่าแต่ว่าน้องวรรณทำเองคนเดียวจริง ๆ หรือ”

“แหม... ความจริงก็ไม่ใช่คนเดียวหรอกค่ะ” เธอตอบอ้อมอ้อม

“มีคนช่วยใช้ไหมล่ะ”

“พีเน็ตช่วยนิดหน่อยค่ะ”

“นั่นไง” เขาแกล้งทำเป็นรู้เท่าทัน

“ก็พีเน็ตทำงานตกแต่ง ต้องเก่งอยู่แล้ว น้องวรรณอยากให้พีเน็ตหนึ่ง มีห้องสวยๆ ถึงได้บอกให้พีเน็ตมาช่วย ร้อยยำน้องวรรณไม่เรียกพีเน็ตมาหรอก”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ”

“ก็พีเน็ตหนึ่งจะเอาความดีให้พีเน็ตหมดนะซี ใช้ไหมล่ะคะ”

เขาแปลกใจที่สองสาวพี่น้องต่างมารดา... ชนิตา และอรุณวรรณ... ยังมีข้อคิดจาง อิจจาริชยากันอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเขา คุณจิตริเองก็คอยขวางลูกเลี้ยงไม่ให้เข้ามายุ่งเกี่ยว แต่ชนิตา ก็มีโอกาสมาท่านี่ด้วยฐานะของพ่อเสมอ

“ก็แบ่งความดีความชอบให้พี่เขาบ้างซิ ไหนๆ เขาก็อุตส่าห์มาช่วย”

“ฮึ... พีเน็ตชอบพีเน็ตใช้ไหมล่ะคะ”

เขายิ้มผมเธอ “ชอบดีกว่าไม่ชอบนะจ๊ะ”

“ไม่เอาละ น้องวรรณไม่อยากฟังแล้ว” เธอไร้เหตุผลเสียเฉยๆ และชายหนุ่มก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างเอินดู

เขาปล่อยให้เธอหรือกระเป๋าเลือกของฝากเอาตามใจชอบ ตัวเองเดินไปแฉ่งประตูห้องบิดา เห็นร่างสูงผอมๆ พลิกใบหน้าอยู่บนเก้าอี้หนังแบบปรับลาดเอนลงนอนได้จึงเดินเบาๆ เข้าไปหา ครั้นเห็นว่าบิดาลืมตาอยู่ก็ลงคุกเข่าไหว้

“พ่อครับ....”

“อ้าวหนึ่ง มาถึงนานแล้วหรือ” ลิขิตทักอย่างยินดี ปรับพนักเก้าอี้ให้ตั้งขึ้นแล้วกอดศีรษะที่มีเส้นผมอ่อนที่เลื่อนเข้าหาอกพ่อไว้อย่างรักใคร่

“สักพักหนึ่งแล้วครับ” เขาตอบ โอบร่างของบิดาไว้อย่างอ่อนโยน “ระยะนี้พ่อแข็งแรงขึ้นแล้วใช้ไหมครับ”

“ก็เรื่อยๆ บางวันก็ดี บางวันก็เพลีย... ทำยังไงได้ สังขารคนเราก็เป็นอย่างนี้แหละ”

“ดีที่มีน้ำจิตคอยดูแลพ่อ” คำพูดและน้ำเสียงของเขาทำให้บิดาต้องนิ่ง ลิขิตรู้ว่าลูกชายรัก ใฝ่ใจ ชื่นชม เทิดทูน และเข้าใจแม่เลี้ยงในทางบวกมาตลอด และเขาก็ไม่อาจแก้ไขความคิดนั้นนอกจากปล่อยให้ไป

“เดินทางไกลเหนื่อยไหมลูก เห็นว่าวันนี้เขาจัดการจะให้ทานกันเจียบๆ ที่บ้าน ลูกจะได้พัก แต่ว่าพรุ่งนี้มีโปรแกรมเลี้ยงต้อนรับ ใครต่อใครจะมากันหลายคน”

“ครับ น้องวรรณบอกผมแล้วระหว่างทางที่ขับรถกลับมา ผมไม่เหนื่อยหรอกครับ คินนี้จะคุยกับพ่อให้หายคิดถึง”

ลูกชายของเขามีจิตใจอ่อนโยนดีงาม ลิขิตถอนใจอย่างหนักหน่วงเมื่อคิดว่าความอ่อนโยนเกรงอกเกรงใจนี้จะนำไปสู่ชีวิตที่ตรอมตรมอับเฉาหากยอมอยู่ภายใต้การบงการของแม่ลูกคู่นี้.....

เรื่องเดชไม่ใช่กลับจากต่างประเทศเพราะการศึกษา แต่ว่าเป็นการทำงานซึ่งมีบ่อยครั้งที่ต้องเดินทางไปอยู่ที่สาขาในต่างประเทศของบริษัท ดังนั้นเมื่อเดินทางมาถึงรถที่จอดอยู่ เรื่องระวิก็เดินไปเปิดประตูด้านข้างอย่างรู้กัน ว่าหน้าที่ขับรถไม่ใช่ของเธอ เขายกกระเป๋าใส่ท้ายรถก่อนจะเดินมาถอดเสื้อหนาวตัวนอก โยนเข้าไปในที่นั่งตอนหลัง แล้วก้าวขึ้นประจำที่นั่งคนขับ อีกครู่ก็พารถคันเก่าเคลื่อนออกจากที่

“เจ้าเพื่อนยากของหนูยังใช้งานได้ดี เสียงยังเจียบอยู่เหมือนเดิม” เขาชม

เธอตอบว่า “ก็ต้องดูแลรักษากันอย่างสุดความสามารถแหละคะ รถเสียทีก็เรื่องใหญ่ หนูก็ยังใช้รถสาธารณะได้ แต่พอกับแม่ต้องใช้รถยนต์เคยใช้แท็กซี่ แต่จะไปเจอเอาคนขับไม่ดี รถติดมากเขาไล่ให้เราลงกลางทาง แม่ก็ไม่สบายอยู่ด้วย ตอนนั้นหนูวิโมโหมาก”

“อ้าว มันทำอย่างนั้นได้อย่างไร ถ้าพี่เป็นหนูก็คงต่อยกับมันแล้ว”

“หนูก็อยากต่อย แต่ว่าเป็นห่วงแม่ จะไปฟ้องร้องก็คิดว่าเขาอาจจะมึนแม่ต้องดูแลเหมือนกันก็เลยแฉใจโหลสิกรรม ขอไม่ต้องมาพบกันอีก”

“น้องพีเน็ตรักอะไรอย่างนี้” มือใหญ่ที่สากเพราะงาน จับไหล่บางๆ โยกคลอน “แล้วพอกับคุณแม่สบายดีหรือ”

“แม่เพิ่งออกจากโรงพยาบาล.. ก็อาการเดิมๆ นั้นแหละค่ะ พอดีพี่หนูเล็กกำลังว่างงานก็เลยคอยดูแลใกล้ชิด”

พี่ชายพยักหน้า “หนูเล็กออกไปว่าถูกแกล้งก็เลยลาออก ดีแล้วจะได้ดูแลคุณแม่ แต่ว่าถ้าเขาอยากทำงานก็ไม่อยากหรอก ที่ทำงานของพี่ก็เพิ่มพนักงานอยู่เรื่อยๆ ยังไงๆ พี่ก็ฝากให้ได้ หนูเล็กสวยและมีปริญญาภาษาอังกฤษก็ยอดเยี่ยม ใครๆ ก็ยินดีต้อนรับ”

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ดัดลำโพงจี้แนบหูแล้วกดฟังเพลงที่เธอสนใจ เรื่องเดชชาเลื่องมอเป็นครู่ก็ถามยิ้มๆ

“เมื่อคุยกับพี่ชายแล้วหรือ ไม่สนุกเหมือนคุยกับหนุ่มๆ ไซ้ใหม่แฟนเธอเป็นยังไงบ้าง”

“แฟนหนูคนไหน”

“ก็คนที่พ่อรัก ชื่ออำพน ไซ้ใหม่”

ท่าที่เธอไม่ได้สนใจใยดีแม้แต่หน่อย “อ้อ นั่นแฟนของพ่อคะ”

“อ้าว แล้วตกลงจะยังไงกัน จะเซย์เยส หรือเซย์โน”

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ถ้าจวนตัวจริงๆ ก็รู้เอง ถือว่าเป็นพรหมลิขิตก็แล้วกัน”

“แต่ว่าเขาก็ดูดีอยู่นี่ รูปร่างหน้าตาดีทีเดียว ฐานะก็จัดว่ารวยมาก เห็นพ่อบอกว่าเขาจะให้สินสอดอย่างน้อยๆ ก็ห้าล้านไม่ใช่หรือ”

“เขาเป็นลูกชายคนเล็ก ไม่เคยทำอะไรให้ใครเพราะว่ามีแต่คนเอาใจจนเคยตัว... เท่าที่หนูวีไปไหนมาไหนด้วยนี่ก็รู้สึกสุดจะเอือม แล้วทั้งชีวิตจะอยู่ด้วยได้หรือ หนูวีไม่ใช่คนใจเย็นชะด้วย”

“น่า...” เขาตอบไหล่บางเบาๆ “พ่อบอกว่าแต่งงานไปแล้วก็จะรักกันไปเองนะ”

“คิดแล้วเครียดค่ะ...” เธอพูดเบื่อบๆ “พี่ใหญ่ฟังเพลงนี้ดีกว่า...”

เธอปลดตัวเชื่อมลำโพงเพื่อเผื่อแผ่เสียงให้พี่ชายฟัง น้ำเสียงอ่อนสั่นเครือขาดๆ หายๆ ทำให้เขาขมวดคิ้ว

“เพลงอะไร ใครร้อง ฟังแปลกๆ”

“แม่ร้องค่ะ คุณป้า... เพื่อนรักของแม่เป็นคนแต่ง มันคงสำคัญมาก คุณแม่สะเทือนใจมาก แม่บอกว่าตอนเล็กๆ หนูวีเคยร้องเพลงนี้กับคุณป้า... มา... หนูวีจะร้องให้พี่ใหญ่ฟัง”

เธอกลับเชื่อมสายต่อลำโพง ฟังเพลงร้องเป็นเพลงออกมา

“...กำไลเอ๋ย กำไลทอง เจ้างามผ่องจับตา กำไลมิ่งขวัญมีมนตรา พารักมา... เคียงคู่กัน... ขวัญเอ๋ยขวัญเจ้า ใครก็ไม่อาจพรากเรา กำไลขวัญเจ้าพาให้เราครองรักนิรันดร์ จากกันแสนนาน มิมีใดเปลี่ยนผัน กำไลคู่ผ่องพรรณ พาคู่รักกลับพบพาน.....”

พี่ชายนิ่งฟัง “เพราะดี” เขาชม

“ถ้าฝึกซ้อมอีกหน่อยก็คงจะยิ่งเพราะมาก แต่ว่าจะเพราะหรือไม่แค่แม่สบายใจ หนูวีก็พอใจแล้วค่ะ” เธอพูดขีมิ้มๆ

คนที่รออยู่ที่บ้าน นอกจากพ่อ แม่ เรื่องรองหรือพี่หนูเล็กของเธอ เรื่องระวียังพบ “แฟนของพ่อ” รออยู่ด้วย อำพนเป็นหนุ่มสำอางที่โดดเด่นและดูดีเพราะอุปกรณ์ตกแต่งแท้งๆ เสื้อผ้าหน้าผม แหวนนาฬิกาและรถยนต์ยุโรปคันหรู กับบัตรเครดิตที่พร้อมจะเซ็นโดยไม่ต้องคำนึงถึงตัวเงิน เหล่านี้เป็นตัวเสริมหลักที่ทำให้เขาเป็นที่สนใจของใครๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบรรดาหญิงสาวโสดทั้งหลาย

ชายหนุ่มทักเรื่องเดชพอเป็นพี่แล้วก็ไม่สนใจอีก ขณะที่เรื่องเดชทำความเคารพพ่อแม่แล้วพูดคุยกัน เขาก็เข้ามาหาเรื่องระวี จับแขนเธอพาให้เดินห่างออกมาแล้วต่อว่าต่อขาน

“โทรศัพท์เสียหรือวี ถึงได้ไม่ยอมโทรกลับ ไลน์ก็ไม่ตอบจะไปไหนก็ไม่ยอมบอกกันเลย”

“ก็วีไม่ว่างนี่คะ งานเยอะทำเท่าไรๆ ก็ไม่เสร็จ แม่ก็ไม่ค่อยสบายวันนี้ก็ต้องไปรับพี่ใหญ่ที่สนามบินแล้วยังต้องกลับมาทำงานต่ออีก”

“อะไร วันนี้วันหยุดยังต้องทำงานอีกหรือ”

“วีเอากลับมาทำคะ ไม่อย่างนั้นถ้าไม่เสร็จประเดี๋ยวพรุ่งนี้เจ้านายก็จะให้อยู่ทำที่ออฟฟิศจนมีดคำอีก”

“เจ้านายเฮงซวย ลาออกเถอะ แต่งงานแล้วเป็นแม่บ้านผมก็พอหรือว่าถ้าวีอยากทำงานก็ทำกับผมได้เลย”

“แหม....”

เธอเองก็สองจิตสองใจอยู่เหมือนกัน เคยบอกตัวเองว่างานยากๆ เธอก็ทำมาหลายแล้ว ทำอีกสักงานเพื่อพ่อแม่จะเป็นไรไป

แต่งงานกับหนุ่มเจ้าอารมณ์คนนี้

พ่อเธอนึกเป็นห่วงลูกเศรษฐี ลูกเดินมาจัดการให้

“หนูวี เสียหน่อยบอกว่าไม่ได้ไปไหนๆ ด้วยกันมาตั้งนานแล้ว วันนี้ก็อุตสาหิมานั่งรถตั้งนาน หนูวีพาเสียไปทานข้าวสักวันเถอะนะ”

“แต่ว่าหนูวีเองงานมาทำด้วยนะคะ พ่อ”

“ช่างหัวงานเถอะ วันนี้วันหยุด หนูวีควรจะได้พักผ่อนบ้าง”

ความจริงพ่อรักเธอและไม่ได้บังคับกดขี่ แต่คำพูดของพ่อก็กลายเป็นคำศักดิ์สิทธิ์ที่เธอไม่เคยขัดแย้ง

“ไปแต่งตัวสวยๆ ก่อน ผมรอได้”

“เสียหน่อย” ใต้ใจที่มีคนหนุนหลัง ริมสั่งอย่างเป็นทางการต่อ.....